

POVESTEA ȚARULUI SALTAN

Trei fecioare, trei surori,
Torceau seara, în pridvor.

– Dacă eu aș fi crăiasă,
Spune-ntâia, cuvioasă,
Tot norodul cel creștin
Eu l-aș ospăta din plin.
– Dacă eu aș fi crăiasă,
Spune-a doua, mai sfioasă,
Pânză albă-aș țese eu
Pentru tot norodul meu.

– Dacă eu aș fi crăiasă,
Spune-a treia, inimoasă,
Eu pe țar, de m-ar lua,
C-un urmaș l-aș înzestra.

Dar abia zise ce zise,
Că ușița se deschise
Și intră în tinda lor
Însuși țarul domnitor.
Cât au stat de vorbă ele,
Țarul stat-a sub perdele,
Și-auzind-o ce-a vorbit,
El pe-a treia

a-ndrăgit.

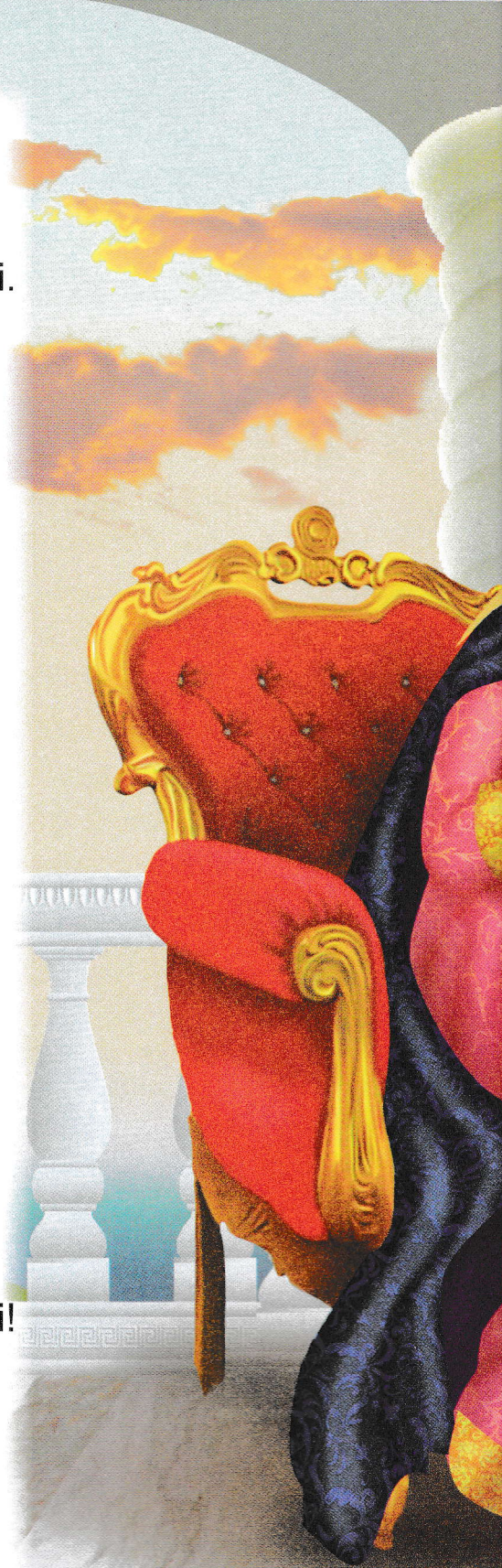

– Bună ziua, preafrumoasă!
Zise el, vei fi crăiasă.
Dar până-n brumar, să vezi,
C-un urmaș să mă-nzestrezi.
Voi, iubite surioare,
Strângeți totul de plecare
Și urmați-ne la drum.
Veți trăi cu noi de-acum:
Una fi-va țesătoare,
Iar cealaltă – slujitoare.

Și tustrele l-au urmat
Colo-n mândrul lui palat...
În aceeași zi, spre seară,
Sub făclii se cununară;
Iar Saltan, cel țar ne-nvins,
A făcut ospăț întins.

Plânge-n tindă slujitoarea,
Stă mâhnită țesătoarea,
Pizmuind-o ne-ncetat
Pe soția de-mpărat...

Dar pe-atunci era război.
Și Saltan, încins în zale,
I-a vorbit crăiesei sale:
– Eu mă duc, că-i lupta-n toi!
Tu păzește-te... Și-apoi,
Pe când el era departe,
Între sabie și moarte,
Dumnezeu cel bun a vrut –
Și crăiasa a născut...

Stă crăiasa și păzește
Pruncul drag – și pregătește
O scrisoare spre hotar,
Ca să-l bucure pe țar.

Dar surorile, în grabă,
Împreună cu o babă
Vor în gândul lor pizmaș
Să-l ucidă pe poștaș
Și prin altul, la hotar
Trimit veste pentru țar:
– Ți-a născut crăiasa-n zori
Nici tu fiică, nici fecior,
Nici tu broască, nici tu ciută,
Ci un fel de fiară slută.

Iar Saltan, când a aflat
Vestea rea de la palat,
S-a aprins ca o văpaie
Și pe sol a vrut să-l taie,
Dar la urmă s-a-mbunat
Și așa poruncă-a dat:
– M-oi întoarce...

Ea s-aștepte
Osândirea legii drepte!

Și poștașul a plecat...
Iată-l iarăși la palat.
Surioarele în grabă,
Împreună cu cea babă,

L-au pândit și l-au chemat,
Și cu vin l-au îmbătat,
De i-au pus cu-ndemânare
În desagă o scrisoare,
Chibzuită-n mintea lor
Cam în felul următor:
– Dacă-i astfel, țarul-tată
Dă poruncă-nverșunată,
Ca boierii din palat
Încă azi, neapărat,
Pe la vremea-ntunecării
Să arunce-n largul mării
Spurcăciunea cea de pui,
La un loc cu mama lui.

libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Ce să facă, deci, curtenii,
Sfetnicii bătrâni, viclenii,
Cu porunca ce s-a dat?
Căinându-l pe-mpărat
Și pe tânăra crăiasă,
Au intrat la ea în casă
Și-nchinându-se i-au spus
Ce poruncă i-au adus...
Iar pe urmă au legat-o
Cu frânghii și-au ferecat-o
Într-un fund de poloboc
Cu copilul la un loc.
Polobocului, spre seară,
Uns cu smoală și cu ceară,
I-au dat drumul în ocean –
Cum fu voia lui Saltan.
S-au aprins stelute-n zare
Și-nspumata, larga mare
Leagănă din loc în loc
Ferecatul poloboc.
Cu o lacrimă sub geană
Plânge văduva sărmană,
Iar flăcăul ei cel mic
Crește mare și voinic...

Trece-o zi... Un val vuieste –
Și cu valul el vorbește:
– Val iubit, năvalnic val,
Tu gonești din mal în mal,
Tu rozi stâncile-n vârtoare,
Duci corăbii, duci vapoare,

